

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.510 van 15 oktober 2002
in de zaak A. 113.982/XIV-7626.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. QUINTELIER,
 kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,
 Plantin & Moretuslei 141

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 6 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, is België binnengekomen op 11 juni 2001 en heeft zich op diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 25 september 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 november 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, die beweert Azerisch staatsburger te zijn van Azerische origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal omwille van de volgende redenen Azerbeidzjan te hebben verlaten. Op 13 of 14 januari 1990, in de context van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan, werd uw zoon, F., op straat in Bakoe aangevallen en ernstig gewond door Azeri uit Armenië. Sindsdien had hij mentale stoornissen. Op 15 of 16 januari 1990, twee á drie dagen later bracht uw neef, D., u, uw echtgenote, S. J. (O.V. 5.018.256) en uw gewonde zoon naar het dorp Mardakyan (een 50-tal kilometer van Bakoe), waar u leefde tot aan uw vertrek uit Azerbeidzjan op 4 juni 2001. Uw neef vond uw woning in Bakoe verwoest terug, alle documenten waren vernietigd. Slechts het geld en de juwelen die verstopt lagen in de kelder, konden gerecupereerd worden. Dat geld gaf u aan uw neef om gedurende al die jaren te voorzien in uw levensonderhoud. U verrichtte af en toe klusjes bij Azeri in het dorp en gaf het geld aan uw neef. Op 10 maart 2000 vond u uw zoon op enkele meters van uw huis vermoord terug. Diezelfde nacht heeft

u hem begraven. Na verloop van tijd werd uw neef echter steeds meer bedreigd omwille van het feit dat hij steun verleende aan u en uw echtgenote en besloot hij uw vlucht uit Azerbeidzjan voor te bereiden.

In de nacht van 4 juni op 5 juni 2001 heeft u Azerbeidzjan verlaten. U reisde via de Russische Federatie en kwam op 11 juni 2001 in België aan. Op 11 juni 2001 vroeg u het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten.

U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument, noch van enig document ter staving van uw relaas.

U baseert uw asielaanvraag in hoofdzaak op de problemen die u heeft gekend in Azerbeidzjan omwille van de Armeense origine van uw echtgenote. U verklaart Bakoe te zijn ontvlucht in januari 1990 en vervolgens gedurende meer dan 10 jaar in een huisje net buiten Bakoe te hebben geleefd. Iets meer dan een jaar na de moord op uw zoon heeft u Bakoe verlaten. U beroept zich in hoofdzaak op de 'etnische vervolgingen waarvan nog vele Armeniërs het slachtoffer worden' (DVZ, p.12). U verklaart dat u 'als echtgenoot van een Armeense geen rechten heeft in Azerbeidzjan' (DVZ, p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Report on mission to Azerbaijan by the Danish Delegation (14 June - 1 July 2000), Council of the European Union, 1 september 2000 en CEDOCA-verslag 'De actuele situatie van de Armenen in Baku/Azerbaijan 30 oktober 2001') blijkt echter dat in Azerbeidzjan actueel geen sprake is van enige systematische vervolging van personen van Armeense origine. Ondanks het feit dat in de beschikbare documentatie melding wordt gemaakt van individuele feiten van discriminatie (in huisvesting, tewerkstelling, enz.), wordt door diverse vooraanstaande organisaties ter plaatse formeel ontkend dat fysische aanvallen, geweldpleging of daden van vervolging omwille van etnische motieven actueel tegen Armenen in Azerbeidzjan worden gericht. Uw verklaringen als zou uw echtgenote de woning niet kunnen verlaten omwille van haar etnische origine, als zouden onbekenden stenen gooien naar uw woning en als zou uw zoon omwille van zijn half-Armeense origine zijn vermoord, zijn derhalve tegenstrijdig met de op het Commissariaat-generaal voorhanden zijnde informatie, waarin van dergelijke zwaarwichtige feiten geen melding wordt gemaakt.

Op de tweede plaats dient te worden opgemerkt dat ernstige twijfel bestaat i.v.m. de waarachtigheid van uw beweringen als zou u nog gedurende meer dan 10 jaar na de feiten in 1990 op Azerisch grondgebied en meer bepaald in een dorp net buiten Bakoe hebben verbleven. Zo beschikt u niet over de meeste elementaire kennis i.v.m. het actuele dagelijkse leven in Azerbeidzjan. Indicatief hiervoor is het feit dat u bijvoorbeeld geen informatie kan verschaffen i.v.m. de huidige munteenheid in Azerbeidzjan (CGVS, p.9-15) of als roker over de prijs van een pakje sigaretten (CGVS, p. 15). Evenmin bent u ervan op de hoogte dat nog in oktober 1998 Presidentsverkiezingen plaatsvonden in Azerbeidzjan ('The Presidential elections 11 th October 1998, A preliminary report' en diverse krantenartikels), terwijl u de laatste Presidentsverkiezingen situeerde in 1992, 1993 of 1994 (CGVS, p. 15). U kon evenmin een Azerische politieke partij noemen (CGVS, p. 15).

Wat de algemene problemen betreft die u zou gekend hebben tijdens uw 10-jarig verblijf in dit dorp, dient bovendien te worden opgemerkt dat vage en onduidelijk(e) verklaringen hieromtrent, twijfel doen ontstaan i.v.m. de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U praat in bijzonder vage termen over 'een vijf á zestal personen' (CGVS, p.5), vrienden van uw neef die uw neef bedreigden omdat hij onderdak en steun aan jullie gaf. Gezien de duur van de problemen (meer dan 10 jaar) is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u deze personen zelfs niet concreet bij naam kan noemen (CGVS, p.5 en p. 10). Bovendien kon u niet de straat noemen waar het huis zich bevond waar u gedurende die 10 jaar heeft geleefd of de naam van de burens (CGVS, p. 16), ondanks het feit dat u persoonlijk wel degelijk meerdere keren het huis verliet om klusjes te verrichten bij Azerische dorpsbewoners. Uw argumentatie als zou u gedurende die 10 jaar nauwelijks buitenkomen en als zou uw neef alles voor u geregeld hebben, rechtvaardigt dergelijke manifeste onwetendheid niet.

Wat het beweemde overlijden van uw zoon betreft, dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk tijdens het interview op het Commissariaat-generaal tot tweemaal toe verklaarde dat uw zoon was overleden twee maanden voor uw vertrek uit Azerbeidzjan, meer bepaald in maart 2001 (CGVS, p.6). Slechts na uitdrukkelijk aandringen, bevestigde u dat uw zoon niet in 2001 maar in 2000 was overleden (CGVS, p.7). Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat, ondanks de verdachte omstandigheden waarin

uw zoon zou zijn overleden, zijn dood niet officieel werd vastgesteld door een arts en noch u, noch uw neef aandrongen op een onderzoek van zijn overlijden, laat staan op een juridisch-medische expertise.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document kan voorleggen ter staving van uw identiteit. Op de eerste plaats verklaarde u dat u over geen enkel identiteitsdocument meer beschikt sinds de pogrom die plaatsvond op uw woning in januari 1990. Er dient te worden gewezen op de volgende tegenstrijdigheid in uw verklaringen i.v.m. het feit of u al dan niet concrete stappen heeft ondernomen om uw illegaal verblijf in Mardakyan te regulariseren. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nooit nieuwe identiteitsdocumenten te hebben aangevraagd (DVZ, p. 12). In uw verzoekschrift tot dringend beroep verklaarde u persoonlijk brieven te hebben geschreven naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken (DB, p. 1), maar nooit een antwoord te hebben ontvangen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat het uw echtgenote was die dergelijke brieven schreef.

Gezien het voorafgaande kan in uw hoofde geen vermoeden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, voorzien in de vluchtelingenconventie van Genève worden weerhouden.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een voldoende uiteenzetting van feiten; dat er geen noodzaak bestaat om hierover uitspraak te doen, aangezien het beroep bij gebrek aan gegronde middelen toch wordt verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“3. Schending Van De Beginselen Van Behoorlijk Bestuur: Zorgvuldigheidsplicht
‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAM BRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v. St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v. St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946) (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. 43).

* Op 19 november 2001 betekent de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker via de Commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen. Dit bevel kwam echter tot stand zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoeker.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat hier volledig naast de eigenheid van het dossier, doch gaat automatisch voort op de bevindingen van de Commissaris-generaal.

Er dient gelet op de bestreden beslissing, waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19 november 2001 van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bevestigd, voor verzoeker zijn leven te worden gevreesd.

* De Dienst Vreemdelingenzaken betekent de bestreden beslissing m het Nederlands, terwijl verzoeker deze taal onmachtig is.

* Verzoeker zijn dringend beroep werd door de Commissaris-generaal onontvankelijk en ongegrond verklaard, zonder dat hem de kans werd gegeven haar persoonlijke situatie te benadrukken.

Ook naar aanleiding van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan verzoeker niet voldoende de kans gegeven zijn situatie toe te lichten.

De bestreden akte van de Commissaris-generaal is dus veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

* Daarenboven gaat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid te buiten, wanneer hij de bestreden beslissing baseert op art. 52, par. 2, 4e Wet 15.12.80.

Dit artikel is immers voorbehouden voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Commissaris-generaal overschrijdt hier op een tergende wijze zijn bevoegdheid.

4. Schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991 'Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Deze motivering moet bestaan uit de Juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; De motivering moet 'daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...'

'Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of -gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T. V.R., 1993/2, 67-71)'

De beslissing van de Commissaris-generaal is het voorbeeld van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering. De beslissing van de Commissaris-generaal is enkel en alleen gebaseerd op de afwezigheid van verzoeker en andere procedurele elementen, zonder dat verzoeker de kans werd gegeven enige toelichting te geven. Een individuele benadering van het specifiek geval van verzoeker ontbreekt hier in elk geval.

De beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is in strijd met de Wet van 29 juli 1991.”;

3.2.1. Overwegende dat in een eerste middel verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht; dat, in wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd, verzoeker betoogt dat “de dienst Vreemdelingenzaken (...) verzoeker via de Commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen (betekent)”, dat dit bevel tot stand kwam “zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoeker” en dat “de dienst Vreemdelingenzaken (...) hier volledig naast de eigenheid (gaat) van het dossier, doch (...) automatisch voort(gaat) op de bevindingen van de Commissaris-generaal”; dat dit onderdeel van het middel betrekking heeft op het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten waartegen het beroep tot nietigverklaring, bij gebrek aan voorwerp, niet ontvankelijk is; dat in wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing betekent in het Nederlands, terwijl de verzoekende partij deze taal onmachtig is; dat deze kritiek geen betrekking heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing, maar op de wijze van betekening of kennisgeving van de bestreden beslissing; dat ook dit onderdeel niet tot nietigverklaring kan leiden; dat in een derde onderdeel van het eerste middel verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden doordat hem door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet “de kans werd gegeven zijn persoonlijke situatie te benadrukken” en dat de bestreden beslissing “dus veel te algemeen (is) en bijgevolg (...) tekort (komt) aan de zorgvuldigheidsplicht”; dat verzoeker ook stelt dat “naar aanleiding van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken (...) aan verzoeker niet voldoende de kans (werd) gegeven zijn situatie toe te lichten”; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal

verhoord werd, een keer bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en de volgende keer bij het Commissariaat-generaal; dat de verzoekende partij bijgevolg wel degelijk de kans heeft gekregen “haar persoonlijke situatie te benadrukken”; dat, gelet op de devolutieve kracht van het in artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet bedoeld dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, de kritiek van de verzoekende partij op de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet relevant is; dat, in wat als een vierde onderdeel van het eerste middel kan worden beschouwd, de verzoekende partij betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid overschrijdt door de bestreden beslissing te baseren op artikel 52, §2, 4/, van de Vreemdelingenwet; dat de bestreden beslissing niet gebaseerd blijkt te zijn op het door verzoeker ingeroepen artikel: hij was aanwezig bij het verhoor en de beslissing werd genomen op inhoudelijke gronden; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.2. Overwegende dat in een tweede middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze; dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat indien, zoals de verzoekende partij aanvoert, een beslissing een “voorbeeld van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering” is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC,

A. BEIRLAEN.